

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyň: **a) N. H., b) O. H.**, obě státní příslušnost Ukrajina, t.č. Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, Havířov-Dolní Suchá, zastoupeny Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, Praha 9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, k žalobám ze dne 19.2.2016 proti rozhodnutím žalovaného ze dne 3.2.2016 č.j. OAM-760/ZA-ZA04-P16-2015 a č.j. OAM-762/ZA-ZA04-P16-2015, **o udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o :

I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2016 č.j. OAM-760/ZA-ZA04-P16-2015 **s e z a m í t á .**

II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2016 č.j. OAM-762/ZA-ZA04-P16-2015 **s e z a m í t á .**

III. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

IV. Náklady řízení ustanoveného zástupce **se určují částkou 612,- Kč.**

Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

V. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutími žalovaného nebyla žalobkyním udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] U zdejšího soudu dne 22.2.2016 byly podány dvě žaloby, a to žalobkyní a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2016 č.j. OAM-760/ZA-ZA04-P16-2015 a žalobkyní b) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2016 č.j. OAM-762/ZA-ZA04-P16-2015. Krajský soud u jednání soudu dne 3.8.2016 uvedené žaloby spojil, neboť tyto spolu skutkově souvisejí (§ 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s.).

[3] Obě žaloby ze dne 19.2.2016 obsahově byly zcela totožné a žalovanému bylo vytýkáno porušení některých ustanovení správního řádu, a to konkrétně § 3 a § 2 odst. 4, neboť žalovaný nezjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu. Současně bylo vytknuto porušení § 12 zákona o azylu, neboť obě žalobkyně splňují zákonné podmínky pro udělení azylu a porušení § 14 téhož zákona, když žalobkyně splňují podmínky pro udělení azylu z humanitárního důvodu a dále porušení § 14a zákona o azylu, neboť v případě návratu žalobkyním hrozí nebezpečí vážné újmy. Dále se žalobkyně v žalobě domnívají, že došlo k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť v případě návratu jim hrozí mučení, nelidské či ponižujícího zacházení. Obě žalobkyně shodně požadovaly ustanovení právního zástupce, a to konkrétně Organizaci pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, Praha 9. Žádostem žalobkyň bylo vyhověno a usneseními ze dne 17.3.2016 č.j. 62Az 2/2016-25 a 62Az 3/2016-26 byl ustanoven zástupce, jak uvedeno v záhlaví tohoto rozsudku. Ustanovený zástupce pak doplnil žaloby dne 3.6.2016. Shodně pro obě žalobkyně uvedl, že porušení § 12 písm. b) zákona o azylu spočívá v tom, že žalovaný neanalyzoval uvedené ustanovení ve vztahu k obavám žalobkyň ze znásilnění ukrajinskými vojáky a tak neanalyzoval odůvodněný strach z pronásledování z důvodu pohlaví. Obě žalobkyně ve správním řízení zdůraznily, že mají obavu z jednání vojáků ukrajinské armády, kteří se nachází v místě jejich bydliště, mají povědomost, že ke znásilnění dochází a během aktuálního vojenského konfliktu není žádná možnost ochrany od státních orgánů. Tato obava je spojena i s posouzením ustanovení § 14a zákona o azylu a správní

orgán chybně analyzoval hrozící vážnou újmu z důvodu ozbrojeného konfliktu, jak ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu, tak i čl. 3 Úmluvy proti mučení. Žalovaný nesprávně zaujal stanovisko o možnosti vnitřního přesídlení. V doplněné žalobě byl odkaz na zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 15.2.2015, kde se hovoří právě o oblasti, kde obě žalobkyně žijí. Je zdůrazněno, že mírové dohody nejsou dodržovány, používají se těžké zbraně, město Mariupol je bombardováno, přičemž toto město je blízko bydliště žalobkyň. To, že žalovaný navrhuje aplikaci institutu vnitřního přesídlení, připouští reálnost rizika vážné újmy v oblasti, odkud žalobkyně pocházejí. Žalobkyně nepovažuje vnitřní přesídlení za možné a rozumné, neboť v každé oblasti jsou vojenské posádky, v každé oblasti jsou problémy. Zástupce žalobkyň namítal odchýlení žalovaného v případě žalobkyň od rozhodnutí v obdobných věcech, když např. příbuzný žalobkyň, a to konkrétně synovi a snaze a vnučkám žalobkyně a) udělil doplňkovou ochranu z důvodu hrozící vážné újmy z důvodu probíhajícího ozbrojeného vnitřního konfliktu. Žalobkyně se žalobou domáhají zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný rozhodnutím ze dne 3.2.2016 č.j. OAM-760/ZA-ZA04-P16-2015 vůči žalobkyni a) rozhodl tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku a v rozsáhlém odůvodnění uvedl, že bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava o život z důvodu probíhajících protiteroristických operací na Ukrajině, konkrétně v Záporožské oblasti, kde žalobkyně a) žila. S ohledem na obsah sděleného žalobkyní a) a obsah informací, které žalovaný v průběhu správního řízení o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině shromáždil, dospěl správní orgán k závěru, že nejsou splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalobkyně a) nehovořila o žádných problémech odůvodněných její rasou, národností, náboženstvím či politickým přesvědčením a důvod žádosti výhradně odůvodnila špatnou bezpečnostní situaci v Záporožské oblasti, ve které žila. Neshledal zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu, neboť žadatelka sama uvedla, že zdravotní stav je v pořádku, je dospělá, svobodná, plně právně způsobilá, schopna vykonávat práci. Stejně tak neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany, když zdůraznil, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, a aby bylo možno tento článek aplikovat, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně. K takovému závěru však, s ohledem na zjištěné, správní orgán nedospěl. Žadatelka neměla nikdy potíže se státními orgány, z vlasti vycestovala z důvodu obecné zhoršené bezpečnostní situace v oblasti, kde žila a do ČR přijela za svým synem, kterému Česká republika, i jeho rodině, udělila doplňkovou ochranu.

[5] Žalovaný rozhodnutím ze dne 3.2.2016 č.j. OAM-762/ZA-ZA04-P16-2015 vůči žalobkyni b) rozhodl tak, jak uvedeno v odst. [1] tohoto rozsudku a v rozsáhlém odůvodnění uvedl, že bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava o život z důvodu probíhajících protiteroristických operací na Ukrajině, konkrétně v Záporožské oblasti, kde žalobkyně b) žila. S ohledem na obsah sděleného žalobkyní b) a obsah informací, které žalovaný v průběhu správního řízení o politické a bezpečnostní situaci na Ukrajině shromáždil,

dospěl k závěru, že nejsou splněny podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalobkyně b) nehovořila o žádných problémech odůvodněných její rasou, národností, náboženstvím či politickým přesvědčením a důvod žádosti výhradně odůvodnila špatnou bezpečnostní situaci v Záporožské oblasti, ve které žila. Neshledal zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu, neboť žadatelka sama uvedla, že zdravotní stav je v pořádku, je dospělá, svobodná, plně právně způsobilá, schopna vykonávat práci. Stejně tak neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany, když zdůraznil, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, a aby bylo možno tento článek aplikovat, musí ponížení a pokoření, které jej provázejí, dosáhnout mimořádného stupně úrovně. K takovému závěru však, s ohledem na zjištěné, správní orgán nedospěl. Žadatelka neměla nikdy potíže se státními orgány, z vlasti vycestovala z důvodu obecné zhoršené bezpečnostní situace v oblasti, kde žila.

[6] Žalovaný ve svých vyjádřeních ze dne 9. a 10. května 2016 a v doplněném vyjádření dne 17.6.2016 popřel důvodnost žalob, odkázal na obsah správních spisů a odůvodnění napadených rozhodnutí. K otázce porušení předvídatelnosti rozhodnutí v obdobných věcech zdůraznil, že syn žalobkyně a) obdržel povolení k pobytu na základě tzv. doplňkové ochrany a tuto skutečnost nelze v případě žalobkyň a) a b) zohlednit, neboť každá žádost je posuzována individuálně, na podkladě výpovědí žadatelů a na základě posouzení aktuální situace ve vlasti a s přihlédnutím k možnosti vlastního přesídlení. Apriori nelze vyloučit, že tytéž důvody mohou svědčit více žadatelům, zvláště pokud se jedná o rodinné příslušníky, a tady odkázal na rozsudek NSS ze dne 27.9.2007 č.j. 4 Azs 3/2007. Dále zdůraznil, opět s odkazem na rozhodnutí NSS ze dne 15.1.2015 č.j. 7 Azs 265/2014, že na Ukrajině nelze ani dříve ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Navrhl žaloby jako nedůvodné zamítnout.

[7] Žalobkyně a) a b) k výzvě soudu prohlásily, že nesouhlasí s postupem dle § 51 odst. 1 s.ř.s., proto bylo nařízeno jednání soudu. U jednání soudu stranou žalobkyň byl položen akcent na obavu z pronásledování z důvodu pohlaví, neboť obě žalobkyně se cítí doma ohroženy ze strany vojáků, kteří se pohybují bez jakéhokoliv bližšího značení, provádějí výtržnosti, opijí se a znásilňují. Obě ženy vykonávají práci v nočních hodinách a mají obavu se z práce vracet domů. Samotná skutečnost, že dosud na nich nikdo násilí nevykonal, neznamena, že ve své vlasti nejsou z důvodu svého pohlaví ohroženy. Dle jejich názoru se žalovaný touto otázkou ve svém rozhodnutí téměř nezabýval. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí připouští bezpečnostní riziko, jestliže hovoří o možnosti vnitřního přesídlení. Přitom z žalobkyněmi předložené zprávy o zemi původu jasně vyplývá hrozba sexuálního násilí ve vztahu k celé Ukrajině postižené konfliktem. Žalobkyně b) dále zpochybnila účelnost jejího výslechu před správním orgánem, když pohovor dle ní byl krátký, nemohla uvést všechny důvody a úředník se ptal na nepodstatné věci, např. jaký druh masa se dává do boršče, jakou barvu laku na nehty má ráda.

[8] Z obsahu správních spisů bylo zjištěno, že žalobkyně a) podala žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 7.9.2015 a pohovor k této žádosti byl proveden a zaznamenán protokolem dne 22.9.2015. Uvedla, že nedaleko jejich města probíhají vojenské operace, po městě se pohybuje mnoho vojáků, kteří jsou ozbrojeni a často opilí. Její dcera, tedy žalobkyně b), pracovala v kavárně. Bála se tam chodit, protože ze strany vojáků docházelo k různým skandálům. I ona do práce musela chodit daleko a obávala se vojáků. Často doprovázela dceru z důvodu, že měla o ni strach, protože je mladá a svobodná. Ve městě docházelo ke znásilňováním. K otázce, z jakých důvodů žádá o udělení mezinárodní ochrany, uvedla, že u nich není práce, zdravotní péče je drahá. Nejdřív odjel syn se svou rodinou a ona i s dcerou by chtěla být s nimi. Bojí se o svůj život, doma nemá klid a v důsledku vojenských operací by mohla přijít o život. Svou vlast opustila 31.8.2015. Nikdy nebyla politicky organizovaná. Ve vztahu k žalobkyni b) zjištěno, že i ona podala žádost o mezinárodní ochranu dne 7.9.2015 a pohovor k žádosti byl proveden 22.9.2015. Uvedla, že nikdy nebyla politicky organizovaná, je vyučena jako soustružník, ale pracovala 2 roky jako číšnice. Doma žije s matkou, která je vdova. Na Ukrajině je strašné žít, pohybuje se tam mnoho vojenské techniky, je tam mnoho vojáků, kteří jsou opilí a ozbrojeni, docházeli do restaurace, kde ona pracovala. Tam pili a tropili výtržnosti. Na denním pořádku tam byli rvačky. Pokud se týká přesídlení v rámci Ukrajiny, o tom s matkou přemýšlely, ale dospěly k závěru, že taková situace může nastat v každé části země. Se státními orgány ona ani matka neměly problémy. Ukrajinu opustila z důvodu situace na Ukrajině. Obsahem obou správních spisů jsou zprávy o situaci na Ukrajině, a to konkrétně Infobanka ČTK z března 2015, Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině 16.2.-15.5.2015 vydaná 1.6.2015 Úřadem Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, Informace MZV ze dne 1.8.2014 o politické situaci na Ukrajině a možnosti podání stížnosti proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci, Výroční zpráva Human Rights Watch 2015 ze dne 29.1.2015 na téma Ukrajina, Výroční zpráva Amnesty International 2014/2015 z 25.2.2015, zpráva Freedom House z 28.1.2015 Svoboda ve světě 2015, Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 1.12.2014-15.2.2015 vydaná Úřadem vysokého komisaře OSN pro lidská práva 15.2.2015.

[9] V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení azylu. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatnění politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

[10] Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu *doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo*

[11] Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu *za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*

a) uložení nebo vykonání trestu smrti,

b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,

c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo

d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

[12] Při přezkoumání napadených rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené výroky rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobami včas uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s.). Soud žaloby neshledal důvodnými.

[13] Soud především zdůrazňuje, že jakkoli je smyslem práva azylu poskytnout žadateli ochranu, nejde o ochranu před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu; azyl jako právní institut je společně s doplňkovou ochranou jednou z forem mezinárodní ochrany, avšak není univerzálním nástrojem pro poskytování ochrany před bezprávním postihujícím jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut azylu je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze pro pronásledování ze zákonem uznaných důvodů, kdy je tímto institutem chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené, třebaže i další případy vážného porušování ostatních lidských práv se mohou jevit jako natolik závažné, že by na ně taktéž bylo možno nahlížet jako na pronásledování (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.9.2005,č. j. 5 Azs 125/2005-46).

[14] Pokud se týká podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12 zákona o azylu, soud v první řadě odkazuje na odstavec [9] tohoto rozhodnutí. Soud ve shodě s žalovaným správním orgánem dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že žalobkyně opustily Ukrajinu z důvodu, že by byly pronásledovány pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů. K námitce ohledně pronásledování z důvodu pohlaví soud uvádí, že správní orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí sice nijak podrobně nezabýval možností ohrožení žalobkyně z důvodu jejich pohlaví, avšak tuto otázku správní orgán vyargumentoval komplexně při posuzování splnění podmínek § 12 písm. b) zákona o azylu, nicméně nutno současně zdůraznit, že ani žalobkyně své žádosti o udělení mezinárodní ochrany nepostavily na skutečnosti jejich pronásledování z důvodu jejich pohlaví. Žalobkyně v obecné rovině uvedly, že v místě, kde žijí, není bezpečno, žily ve městě, kde asi ve vzdálenosti 200 km probíhají vojenské operace, ve městě jsou vojáci, kteří

tropí výtržnosti, opijí se, obtěžují ženy, dochází k loupežím a znásilňování. Obě žalobkyně hovořily v obecné rovině o problémech v jejich městě spojených s probíhajícími vojenskými operacemi v oblasti, kde žily. Nosným v definici § 12 zákona o azylu je „pronásledování“. Podle ust. § 2 odst. 1 cit. zákona se za pronásledování pro účely zákona o azylu považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo ve státě posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství nebo pokud tento stát není schopen odpovídacím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. V případě žalobkyň nejde o „pronásledování“ ve smyslu zákona o azylu, tedy o neoprávněný postih ze strany státní autority nebo těch osob, které takovou autoritu zosobňují. Tvrze obavy z vyhrožování by byly naplněny až v případě, že by došlo skutečně k ohrožení obou žalobkyň ze strany vojáků a státní orgány by také chování svých vojáků podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly apod. O pronásledování dokonce nejde ani tam, kde možnosti státních orgánů nejsou dostatečné a jejich opatření nemají trvalý a stoprocentní efekt. Soud vůbec nezpochybil složitou společenskou situaci v místě trvalého pobytu žalobkyň s ohledem na bezpečnostní situaci v Záporožské oblasti, avšak důvody žalobkyněmi uváděné nelze podřadit k naplnění podmínek ust. § 12 zákona o azylu.

[15] Krajský soud se plně ztotožnil se správním orgánem i v otázce možnosti vnitřního přesídlení žalobkyň. Soud zdůrazňuje s odvoláním na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozhodnutí ze dne 15.1.2015, č.j. 7 Azs 264/2014 (dostupný na www.nssoud.cz), že situaci na Ukrajině dříve a ani v současné době nelze klasifikovat jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá. Soud se tak ztotožnil s žalovaným i v tom, že v zemi původu žalobkyň neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyním za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. To, že určité bezpečnostní riziko s ohledem na vojenský konflikt v trvalém bydlišti existuje, neznamená, že žalobkyně z tohoto důvodu splňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, jestliže tomuto riziku mohou předejít přesídlením v rámci Ukrajiny. Očekávání řešení své situace přesídlením v rámci Ukrajiny je podpořeno i novou právní úpravou, kterou přijal ukrajinský parlament k zajištění práv a svobody „přesídlenců“. Soud jenom zdůrazňuje, že nepřisvědčil tvrzení žalobkyň, že v případě návratu do jejich vlasti jim hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, v důsledku čehož dochází k porušení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv.

[16] K otázce předvídatelnosti rozhodnutí správního orgánu. Žalobkyně s odvoláním na skutečnost, že synovi žalobkyně a) a jeho rodině, kteří před odchodem do České republiky žili ve stejné oblasti jako žalobkyně a) i b), byla v České republice udělena doplňková ochrana, měly za to, že v jejich případě se dal očekávat ze strany správního orgánu stejný postup. I v tomto soud přisvědčil správnímu orgánu, že každý případ má svá specifika a každá žádost se hodnotí

individuálně. Soud opakuje, že se plně ztotožnil se správním orgánem o možnosti žalobkyn přесídlit v rámci Ukrajiny.

[17] A konečně soud neshledal důvodnou žalobní námitku ohledně nezjištění skutečného stavu věci. Naopak žalovaný při hodnocení důvodnosti žádostí vyšel především z informací podaných žalobkyněmi a tyto vyhodnotil v kontextu souboru informací o situaci v zemi původu, které získal z různých zdrojů. Soud nepochybuje o vážné situaci v Doněcké a Luhanské oblasti, a nepochybuje ani o vážnost informací podávaných veřejnými sdělovacími prostředky, na které žalobkyně odkázaly, a kterými soud provedl důkaz. Nicméně z popisovaných případů znásilnění na stránkách iDnes.cz nelze dojít k závěru, že všechny ženy na Ukrajině jsou „pronásledovány“.

[18] Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný zjistil skutkový stav v potřebném rozsahu, obstaral si dostatek informací potřebných k vydání rozhodnutí. Shromážděné informace ohledně politické a bezpečnostní situace na Ukrajině soud považuje z časového hlediska za zcela dostatečné a přiměřené datu vydání žalobou napadených rozhodnutí.

[19] Ač obě žalobkyně ve svých žalobách poukázaly i na porušení ust. § 14 zákona o azylu, v doplněné žalobě se k otázce udělení humanitárního azylu již blíže nevyjádřily, a tudíž blíže tento žalobní bod neodůvodnily. Soud proto jen konstatuje, že správní orgán dostatečně svůj názor o nesplnění podmínek pro udělení azylu z humanitárního důvodu na straně 5 svého rozhodnutí odůvodnil a soud jeho názoru přisvědčil.

[20] Soud s ohledem na shora uvedené shledal obě žaloby jako nedůvodné, a proto je podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť procesně úspěšný žalovaný právo na náhradu vzniklých nákladů neuplatnil a podle soudního spisu mu ani žádné náklady řízení nevznikly.

[22] K výroku III. tohoto rozsudku. Žalobkyním byl k jejich žádosti ustanoven zástupce, Organizace pro pomoc uprchlíkům. Podle § 35 odst. 8 věta první s.ř.s. navrhovatel, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát. Právě citované ustanovení garantuje všem ustanoveným zástupcům, že jim stát uhradí hotové výdaje. Odměna za zastupování však podle tohoto ustanovení náleží pouze osobám uvedeným v § 35 odst. 2 s.ř.s., tj. advokátům a osobám, které vykonávají specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů, týká-li se návrh oboru činností v nich uvedených; takovými osobami jsou např. patentoví zástupci, daňoví poradci apod. Ustanovený zástupce v souzené věci nevykonává specializované právní poradenství podle zvláštních zákonů ve smyslu § 35 odst. 2 s.ř.s., proto má právo jen na náhradu účelně vynaložených nákladů, nikoliv odměnu za zastupování. Bezesporně účelně

vynaloženým nákladem je cestovné, které zástupce účtoval, když cestovné v jednom směru účtoval ve výši 250,- Kč, a to jízdu vlakem Pendolino z Prahy do Ostravy a zpět a nocležné, když zástupce účtoval jednu noc v hotelu City Ostrava ve výši 1.200,- Kč. Zástupce nepředložil soudu doklady k prokázání těchto nákladů, ač uvedl, že tyto budou zaslány poštou. Z účtovaných nákladů ve výši 1.200,- Kč za 4 úkony právního zastoupení á 300,- Kč, cestovné vlakem v částce 200,- Kč z Prahy do Ostravy a ubytování 1.200,- Kč jedna noc v hotelu City Ostrava s ohledem na výše uvedené, soud za účelně vynaložené náklady považuje toliko jízdné, a to z Prahy do Ostravy a zpět. Zástupce uvedl, že zaplatil za cestu vlakem Pendolino z Prahy do Ostravy 250,- Kč. I bez předložení jízdenky soud tuto částku respektuje a zpáteční jízdenku soud vyčíslil ve výši 362,- Kč, opět při použití vlaku Pendolino v odpoledních hodinách ze stránek www.idos.cz. Celková výše jízdného tak činí 612,- Kč. Pokud se týká nocležného, pak jednak nebyla soudu předložena účtenka a jednak soud vyhodnotil, že vzhledem k nařízenému jednání v 10:30 hodin, měl zástupce dostatek času se k jednání dostavit i při využití ranních dopravních spojů, bez noclehu v Ostravě. Požadovaná odměna za zastupování s ohledem na výše uvedené nebyla přiznána. Částka 612,- Kč bude vyplacena zástupci žalobce bezhotovostně na účet: **UniCredit Bank Czech Republic, a.s., číslo účtu 6026562017/2700** do 60 ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

[23] Státu vznikly náklady spojené se zastupováním žalobkyň, kterým ustanovil k jejich žádosti zástupce, a s tlumočením u jednání soudu. Podle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s. náklady takto vzniklé platí stát.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 3.8.2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně